

Magiërs

De onderdrukking en bevrijding van de Ghelda Ish

Wim Kroeskop

Redactie: Irma Roelandt
Coverontwerp: Wim Kroeskop
ISBN: 9789465205137
© <Wim Kroeskop

Hoe het begon

Pica, priesteres van Agyala

I Het verzoek van Agyala

Pica werd wakker van de zonnestraal die, precies op haar gezicht, door het raam van de slaapkamer naar binnen scheen. Even keek ze, nog slaapdronken van de korte nacht, rond en zag dat haar vader en moeder al op waren. Snel kwam ze overeind, schopte de dunne deken van zich af en sloop, om de anderen niet wakker te maken, de slaapkamer uit. Als oudste kind was één van haar taken op de boerderij om 's morgens de koe te melken. Nadat ze de spenen had gewassen, begon ze te melken en even sloot ze, nog steeds slaperig, een moment haar ogen. Melken kon ze prima zonder ernaar te kijken. Toen ze even later haar ogen weer opende, zag ze dat ze van achteren beschenen werd door een zacht, wit licht. Verbaasd draaide ze zich om en zag een vrouw, omgeven door het zachte licht. Ze was gekleed in een lang, blauw gewaad en leek heel vreedzaam, hoewel er aan haar linkerzijde, aan een riem die kruislings over haar borst liep, een zwaard hing. Haar linkerhand rustte op het gevest van het wapen, terwijl ze in haar rechterhand een lange wandelstok had. De top van die stok eindigde in een ronde, doorzichtige knop waar een vloeistof in leek te zitten. Plots was er een geruststellende fluistering in haar hoofd.

--Wees niet bang Pica. Ik zal je niets doen. Mijn naam is Agyala en ik ben één van de vier oppergoden, die van het water. Voor de toekomst van de wereld hebben we jouw hulp nodig en daarom wil ik je vragen om mijn eerste priesteres te worden. Wat je moet weten, leer ik je en bovendien zal ik je beschermen waar ik kan. Denk erover na. Ik zal binnenkort terugkomen.--

Nadat Pica verbaasd een keer met haar ogen knipperde, was zowel de vrouw als het licht weer verdwenen.

Ze schudde haar hoofd om het weer helder te maken en deed het af als een droom. Omdat ze de hele dag druk met haar werkzaamheden was, dacht ze er niet meer aan en de volgende morgen was ze het helemaal vergeten.

Haar vader was erg vroeg op geweest en had de koe al voor haar gemolken, omdat hij haar hulp bij een aantal andere klusjes wilde. In die vroegste tijd moesten ook meisjes van tien hun bijdrage leveren aan het werk op de boerderij. De zwaarte van de klusjes viel voor haar meestal wel mee en ze hielp hem graag omdat ze, zo vond ze zelf, een hele lieve vader had. Hij was niet zo streng voor zijn kinderen als veel andere vaders waren. De meesten gedroegen zich zoals de priesters het wilde hebben. Vrouwen en meisjes dienden naar de man in huis te luisteren, hadden zelf niets te vertellen en waren er slechts om de mannen te dienen.

Pas die avond dacht ze weer aan de vreemde droom die ze de vorige dag in de stal had gehad, maar moe van het vele werk viel ze al snel in slaap.

Midden in de nacht werd ze wakker. In de slaapkamer waar ze met z'n allen sliepen, verscheen de vrouw weer, net als in de stal. Pica keek om zich heen en zag verbaasd dat de anderen gewoon doorsliepen. De stem van de vrouw kwam weer in Pica's hoofd en ze vroeg, maar nu dringender:

--Pica, heb je er al over nagedacht of je mijn priesteres wilt worden? Het is voor een heleboel wezens op aarde van groot belang.-- Waarna ze, bijna smekend, vervolgde: -- Alsjeblieft?-- Waarna de vrouw verdween.

Pica, nu beseffend dat ze wakker was, begreep dat er écht iemand in haar hoofd tegen haar gesproken had. Alleen tegen háár, want de anderen hadden er niets van gemerkt en sliepen gewoon door.

De volgende morgen vertelde ze haar ouders dat ze priesteres wilde worden. Omdat zij dachten dat ze priesteres wilde worden van de god die in Volte vereerd werd, probeerden ze haar vriendelijk haar uit te leggen dat het slechts aan mannen was voorbehouden om priester te worden. Priesteressen bestonden niet. Dat kon ook niet, want geen man zou naar haar luisteren. Eerder zouden ze haar met zweepslagen het dorp uitjagen.

Toen Pica echter bleef volhouden, zei haar vader dat ze dan, als hij weer naar het dorp ging, maar een keer mee moest en het aan de priester van het dorp moest vragen. Die zou haar vast kunnen uitleggen waarom zij geen priesteres kon worden.

Pica vond echter dat dit te lang zou duren en na veel praten en de belofte dat ze haar klusjes zou inhalen, kreeg ze eindelijk toestemming van haar vader om de volgende dag alleen naar het dorp te gaan.

Ze liep rechtstreeks naar het gebedshuis, maar werd niet binnen gelaten. Vrouwen hoorden daar nu eenmaal niet thuis. Wel was de priester genegen om zijn goedheid te tonen door buiten met haar te praten. Op haar vraag wat ze moest doen om priesteres te worden, barstte de man in lachen uit. Nog nahikkend van het lachen vertelde hij haar dat ze dan eerst man zou moeten worden. Zijn god had de vrouwen gemaakt om de mannen te dienen, hun leven te veraangename en naar hen te luisteren. Vrouwen hadden niets van doen met god of geloof. God had dat zo beslist, dat stond in het heilige boek.

Daarop vertelde Pica dat ze niet zijn god wilde dienen, maar de oppergodin Agyala. Die was aan haar verschenen had gevraagd of Pica haar priesteres wilde worden. Bovendien had ze gezegd dat van groot belang voor de toekomst was. Hierop ontstak de man in woede en joeg haar weg, schreeuwend dat er maar één god bestond en dat was de zijne. Bovendien zou hij ervoor zorgen dat haar vader haar zou straffen voor deze goddeloosheid.

Geschrokken rende ze naar huis en vertelde haar vader wat er gebeurd was. Nu was deze man weliswaar gelovig, maar niet zo strak in de leer als de priester. Zijn vrouw en kinderen waren geen slaven voor hem zoals de priester altijd predikte. Hij vroeg haar waar ze dan terecht

zou kunnen voor haar opleiding, maar Pica zei dat ze dat ook niet wist.

‘Weet je wat pa, vanavond ga ik het aan Agyala vragen. Als zij echt wil dat ik haar priesteres word, dan zal ze me ook kunnen vertellen wat ik daarvoor moet doen en wie mij dat kan leren.’

‘Dat is een goed idee liefje en, wat ze ook zegt dat je moet doen, ik zal je steunen. Dat beloof ik.’

Die nacht bleef Pica wachten op de verschijning van Agyala, maar er gebeurde niets. Bij het ochtendgloren was ze ten einde raad en uiteindelijk fluisterde ze:

‘Agyala, waarom komt u niet bij me? Ik heb uw raad nodig.’

Meteen verscheen de godin en er vormden zich weer woorden in haar hoofd.

--Lieve Pica, je mag mij altijd om raad vragen. Wat wil je weten? Nog iets, je hoeft niet tegen mij te praten, denk er enkel aan wat je van mij wilt weten.--

Pica probeerde het en dacht:

-Wat moet ik leren om uw priesteres te worden? De priester heeft mij weggejaagd omdat er, zegt hij, maar één god is en dat is de zijne. Van wie moet ik nu leren wat ik moet doen?-

--Maak je daar niet druk over. Als jij de mensen vertelt dat ik graag wil dat de mensen goed voor elkaar zorgen en dat niemand iemands slaaf is, ben ik al blij. Vertel ze ook maar dat ik heb geen speciaal huis of zo nodig heb of dat ze mij of de andere oppergoden aanbidden. Wij, zowel de oppergoden als de andere goden, leven in de

bovenste wereld en willen alleen dat de mensen goed voor elkaar zijn. De god die in dit land wordt aanbeden kennen wij niet en dat is vreemd, want we kennen alle goden en godinnen. Hun namen leer ik je later wel. Voorlopig is het voldoende als je de mensen over mij en mijn verzoek vertelt.--

-Dank u Agyala. Ik zal over u praten, zodat iedereen u leert kennen.-

Meteen daarop was Agyala weer verdwenen en viel Pica in een droomloze slaap.

II Uitgestoten uit Volte

Pica besloot dat ze zich moest onderscheiden van de andere meisjes. Ze verving haar eigen, grauwe kleding door een eenvoudig wit jurkje, waardoor ze nogal opviel als ze een dorp binnenkwam. De meeste mensen keken haar meewarig aan, omdat ze dachten dat dat Pica geestelijk niet helemaal goed was. Dat was ook de reden dat ze lange tijd vrijuit kon praten over haar godin en wat die van de mensen verwachtte.

De twee daarop volgende jaren verkondigde ze de leer van haar godin. Van de mensen vroeg ze geen geld of goederen voor zichzelf, maar alleen elkaar helpen. Goed zijn voor iedereen en vrouwen en mannen als gelijken behandelen.

Meermaals werd ze bespot om haar verhaal en soms een dorp uitgejaagd, maar om een of andere reden durfden de mensen haar nooit anders kwaad te doen dan met woorden. En die deerden haar niet.

In die eerste twee jaar kreeg ze al een behoorlijke aanhang, vooral onder de vrouwen die eindelijk wel eens fatsoenlijk behandeld wilden worden. In het derde jaar kwamen er zelfs meisjes bij haar die ook priesteres van Agyala wilden worden. Ze vertelde hen dat het eenvoudig was wat de godin van haar priesteressen wilde: Over haar liefde voor de mensen praten en vertellen dat voor háár iedereen gelijk was. In het vierde jaar waren er twaalf, in het wit geklede, priesteressen die door heel Volte het woord en de liefde van Agyala verkondigden.

Er waren steeds meer mensen die naar de jonge meisjes, Pica was de oudste met haar veertien jaar, luisterden en daarom begonnen de priesters hen te dwarsbomen. Overal waar ze een priesteres van Agyala zagen, begonnen zij met een tegenpreek. Ze vervloekten de priesteressen en hun godin, schreeuwden dat er maar één god was en dat die zou hen straffen. Daar zouden zij wel voor zorgen. Toch durfden ze nog steeds geen van de priesteressen aan te raken.

Omdat hun geschreeuw weinig indruk bleek te maken, een deel van het volk begon zich zelfs tegen hen te keren, gingen een aantal priesters klagen bij de opperpriester. Hij was gekozen als vertegenwoordiger van hun god op aarde en hij moest het oplossen. De opperpriester besloot stevige maatregelen te nemen en ging naar de koning.

Nu was het zo dat er in Volte wel vaker wat onrust was omdat de priesters, de koning en de rijken er de baas waren. Ze buitten de mensen die voor hen werkten uit en straften zwaar als ze wat verkeerd deden.

De opperpriester vertelde de koning echter dat de priesteressen de opstandjes veroorzaakten. Ook was het hun schuld dat het zo slecht ging in het land en de mensen zo ontevreden waren. Hij bezwoer de koning dat, als het zo doorging, god het land als straf zou verlaten. Dan waren ze gedoemd allemaal te sterven. Dat stond in het heilige boek van god. De koning moest er wat aan doen, anders was alles verloren.

Bang door wat de hogepriester gezegd had, besloot de koning het leger in te zetten om de onrust in het land te bestrijden. Hij liet iedereen die ervan verdacht werd Agyala te aanbidden oppakken. De priesteressen werden door een speciale afdeling van het leger opgepakt. Die soldaten door de opperpriester gezegend en voorzien van amuletten waardoor hen niets kon overkomen. En, omdat hij toch bezig was opruiming te houden, liet hij ook meteen alle mensen oppakken waarvan hij vond dat ze hem in de weg stonden. Uiteindelijk waren het er zoveel dat alle gevangenen in een groot kamp werden samengedreven. Omdat de opperpriester had gezegd dat hun god niet wilde dat iedereen zo maar gedood werd, besloot de koning ze uit het land te verbannen.

Om iedereen kwijt te raken, waren tien grote schepen nodig. Die kregen alle tien een volgboot, volgeladen met proviand en voor iedere man een wapenuitrusting. Als ze dan een nieuw land vonden en ze waren niet welkom, dan konden ze zich verdedigen. Het kostte hem bijna zijn hele vermogen, maar dat moest hij er maar voor over hebben, vond de opperpriester. Hij stelde Jayze, één van zijn zoons die hij ervan verdacht wat met zijn nieuwe vrouw te hebben, aan als commandant en liet alle gevangenen aan boord van de schepen brengen.

Daarna hield hij een toespraak waarin hij hen vertelde dat ze verbannen werden uit Volte en dat ze niet terug mochten komen, tenzij ze een nieuw land voor hem veroverden. Vervolgens werden de schepen de haven uitgejaagd.

III Een nieuw land

De grote schepen gingen op korte afstand van het zoveelste land dat ze vonden, voor anker. Jayze durfde niet verder naar de kust te varen. Hij had de diepte laten pijlen en was bang dat ze aan de grond zouden lopen. Daarom beval hij dat ze van ieder schip de kleine boot moesten laten zakken en bemannen met acht mannen, bewapend met zwaarden en speren uit de wapenruimte. Bovendien kregen ze een dun, metalen schild dat ze met riemen aan hun lichaam bevestigden om hun borst te beschermen. Ze roeiden de boten naar het zandstrand en hoopten dat het onbewoond was, zodat ze het in bezit konden nemen.

Te lang waren ze onderweg geweest vanuit Volte en te vaak waren ze aangeland op een plaats waar, óf de weerstand van de bewoners te groot was, óf het land onbewoonbaar bleek. Ze hoopten dat het nu gevonden land eindelijk een land zou zijn waar ze voor langere tijd konden verblijven. Mogelijk zelfs een heel nieuw leven op te kunnen bouwen of het aan hun koning overhandigen zodat ze weer naar Volte terug konden.

Voorzichtig lieten ze de bootjes op het strand lopen, bedacht op ieder gevaar, maar het viel mee. Op het zandstrand was geen enkele beweging te zien en er waren ook geen sporen dat er kort geleden mensen gelopen hadden. In de bomen die het strand omgaven, was ook al geen enkele beweging te zien. Ze lieten vijf mannen bij de boten achter om die te bewaken, mochten er toch mensen

blijken te zijn, pakten een kleine hoeveelheid proviand bij elkaar en begonnen met het verkennen van de bossen die het strand omgaven. Pas als alles veilig bleek, zouden ze de rest van de mensen van de schepen aan land laten komen.

Ze onderzochten de omgeving in alle richtingen tot op een dagmars afstand van het strand en soms nog verder. Toen ze na vier dagen allemaal weer terug waren, hadden ze nog niemand ontmoet. Even hadden ze gedacht dat er toch bewoners moesten zijn. Ze hadden een rechthoekig veld met een soort knollen aantreffen dat léék te zijn aangelegd. Maar in de omgeving van de velden waren geen sporen in de zachte grond zichtbaar geweest, zodat ze er vanuit gingen dat het veld een speling van de natuur was. Wel hadden ze verschillende soorten dieren aangetroffen, in afmeting variërend van de grootte van een kleine haas tot die van een grote koe, waarvan ze aannamen dat ze te eten zouden zijn.

De man die de leiding van de verkenningsploeg had, beval vier mannen naar het schip van Jayze te roeien en hem te vertellen dat ze veilig aan land konden komen. Intussen zette hij de rest van de mannen in een kring rond de boten op de rand van het strand, zodat, als er toch nog mensen in de buurt bleken te zijn, ze op tijd werden gewaarschuwd en weg konden varen.

Toen hij de wachters naar zijn zin had geplaatst en zich weer naar de schepen wendde, zag hij dat de mannen die hij teruggestuurd had al bijna bij het schip van Jayze waren. Even later zag hij dat er proviand uit twee van de grotere volgboten werd overgeladen naar de acht andere,

evenals materialen en gereedschappen uit de grote schepen. Het duurde de rest van de dag voordat ze klaar waren.

De volgende morgen werden in de twee, nu lege volgboten, gewapende mannen neergelaten en niet veel later ging het konvooi op weg naar de kust.

Een anderhalve dag later waren de boten weer leeg en voeren ze terug naar de schepen om meer mensen en goederen op te halen. Nu namen ze ook vrouwen mee, met als belangrijkste Pica en haar priesteressen. Een groot aantal van hen waren voor het bereiden van de maaltijden nodig, maar er waren ook voedselzoeksters bij. Die bezaten de gave om van de meeste dingen te herkennen of het te eten was of niet. De eerste paar dagen zouden ze nog het voedsel van de schepen eten, maar ze hoopten zo snel mogelijk op jacht te kunnen gaan naar vers vlees. De voedselzoeksters zouden uitkijken naar vruchten, wortels en andere eetbare dingen. Ze waren tenslotte al zo lang onderweg geweest dat het meeste voedsel oud was en een aanvulling van vers voedsel zou welkom zijn.

Terwijl een groot aantal mensen op aanwijzing van Jayze begon met het bouwen van een versterking, stelde hij ook een tiental groepen samen die het land verder moesten verkennen. Hij had ervoor gezorgd dat in iedere groep een voedselzoekster en een priesteres zat. De afspraak was dat ze het land vijftien dagmarsen diep in verschillende richtingen zouden verkennen en daarna terugkomen.

Agyala had intussen aan Pica laten weten dat het belangrijk was dat ze een bepaalde richting opging. Die zei dan ook tegen Jayze dat zij met de groep mee wilde die recht naar het westen ging. Omdat hij geen reden zag om daar niet aan toe te geven én omdat zij de opperpriesteres was, gaf hij toestemming om van groep te wisselen.

Na dertig dagen kwamen er slechts negen groepen terug. Jayze besloot in de richting van het westen, waar de tiende groep met daarin Pica was gelopen, een grotere eenheid te sturen om hen te zoeken.

Vijf dagen later vonden ze de plek waar de sporen van de groep plotseling ophielden en drie dagen lang zochten de mannen de omgeving af. Hoe ze ook zochten, van de groep was niets terug te vinden. Geen lichamen, geen kleding of botten, helemaal niets. Het was alsof ze in lucht waren opgegaan. Na die drie dagen gingen ze terug naar het strand en vertelden Jayze wat ze gevonden hadden, of beter gezegd, wat ze niet gevonden hadden. Die besloot daarop om de groep die verdwenen was op te geven. Het was jammer van de mensen en de opperpriesteres, maar het was niet anders. Hij zorgde er wel voor dat er in de richting waarin ze gelopen waren, altijd driedubbele bewaking was.

IV Ghelda Ish

De, op mensen lijkende, wezens waren uit het niets komen opdagen. Zo was er niets en zo waren ze erdoor omsingeld. Hun wapens, bestaande uit bogen van een zwarte houtsoort, droegen de meesten op hun rug. Slechts een paar hadden een pijl op hun aangespannen boog liggen, maar schoten niet.

De mannen van de groep grepen naar hun zwaard, maar voor ze hun beweging konden voltooien, werden ze al vastgepakt. Het bleek dat hun aanvallers behoorlijk sterk waren. Iedereen werd door twee van hen bij de armen vast gehouden, wat hen meteen weerloos maakte.

Pica bleef er buitengewoon koel onder. Ze wist dat haar godin haar zou beschermen. Toen ze de aanvallers goed bekeek, viel het pas op dat de wezens blijkbaar geen constant lichaam hadden. Het leek alsof ze flakkerden zoals vuur dat deed, waardoor het was alsof ze er het ene moment wel waren en dan weer niet. Hun greep bleef echter onveranderd sterk. Ze konden geen kant op. Zonder dat er gesproken werd namen de wezens hen op de schouders. Ze droegen hen naar de dichtstbijzijnde boom en klommen behendig omhoog. Waar ze naartoe werden gebracht konden ze niet bepalen, het grootste deel van de tocht ging door de kruinen van de bomen. Daar liepen blijkbaar paden die voor het menselijke oog onzichtbaar waren.

Nadat de tocht een dag geduurd had, waarbij ze tweemaal naar beneden gedragen werden om te eten en

zich te ontlasten, kwamen ze in een ander deel van het woud. De bomen groeiden hier dichter bij elkaar en de takken onder en boven hen waren zodanig met elkaar verstrengeld dat er een gang was ontstaan. Ook zagen ze dat er verschillende ruimtes waren afgescheiden, woonruimtes leken het, waar zich nog meer van deze wezens ophielden.

Ze werden naar één van die ruimtes gebracht, die zich vlak naast de enorme stam van een boom bevond. Hier zaten drie van de wezens in een halve cirkel op de grond. Dit waren echter vrouwelijke wezens en tot nu toe de enige die gekleed waren. Die kleding bestond uit een wit gewaad, dat erg leek op het gewaad dat Pica droeg. Achter ieder van hen stonden drie mannelijke wezens met een pijl op hun gespannen boog.

Alle wezens die in deze ruimte waren, waren duidelijk te zien. De bouw en alle uiterlijke kenmerken waren die van gewone mensen. Alleen hun huid niet, die scheen zich steeds aan te passen aan de omgeving. Zo goed zelfs dat toen één van de mannelijke wezens die hen begeleidde een stap achteruit deed om hen te laten passeren, in de muur leek te verdwijnen. Alleen zijn pijl en boog bleven zichtbaar.

Pica, in het witte kleed van haar ambt, beval de anderen om vooral kalm te blijven. Tenslotte waren zij de indringers in dit land en deze wezens hoorden hier thuis.

Dat de anderen naar haar leken te luisteren, maakte haar, voor de wezens, ook meteen tot de leidster van de groep. Dat was natuurlijk niet zo vreemd. Ze was óók nog

eens hetzelfde gekleed als de drie vrouwen en die hadden hier duidelijk de leiding.

Nadat er een uitwisseling van keelklanken had plaatsgevonden tussen hun begeleiders en de vrouwen, stond de middelste vrouw op. Ze liep naar Pica en legde haar handen tegen het hoofd. Ze mompelde wat en Pica voelde hoe de zijanten van haar hoofd warm werden. Toen ze haar ogen opzij bewoog, haar hoofd kon ze niet draaien onder de stevige greep van de vrouw, zag ze hoe de handen van de vrouw in brand leken te staan.

Op dat moment kon één van de mannen zich niet meer beheersen, hij stiet een wilde kreet uit en greep naar het zwaard dat nog steeds op zijn zijde hing. Het wezen dat bij hem stond wilde hem in een reactie nog vastgrijpen, maar de drie bewakers van de vrouw hadden hun pijlen reeds laten vliegen. Met drie pijlen in zijn borst stortte de man neer.

Geschrokken door de snelle actie van de bewakers van de vrouw, verstarde de andere mannen. Temeer omdat ze wel inzagen dat ze geen enkele kans hadden om een gevecht te winnen.

Intussen was de vrouw met de brandende handen gewoon blijven staan, alsof haar niets kon overkomen. Weer mompelde ze iets en Pica voelde hoe de vrouw in haar hoofd kwam en haar kennis in zich opnam. Het onderzoek duurde lange tijd, maar eindelijk was de vrouw blijkbaar tevreden met wat ze ontdekt had. Ze liet het hoofd weer los en haar handen leken niet meer in

brand te staan. De mannen en de beide vrouwen waren sprakeloos toen de vrouw in hun eigen taal tot hen sprak:

‘Luister bootmensen, dit land is van ons en wij wonen hier. In het hoofd van jullie leidster heb ik veel gevechten gezien, veel kwade dingen die jullie gedaan hebben om te proberen land te veroveren. Als jullie hier willen blijven wonen, zullen jullie al jullie wapens moeten inleveren. Wij willen geen gevecht leveren. Niet omdat we het niet zouden kunnen winnen, maar omdat de Voorouders vinden we jullie niet zomaar moeten doden.

Het spijt me van de man die probeerde zijn wapen te pakken, maar onze beschermers,’ hierbij wees ze op de drie mannen achter haar, ‘hebben maar één opdracht en dat is alles doden wat ons aanvalt. Voordat jullie terug kunnen naar het strand om de anderen van ons bestaan op de hoogte te brengen, willen we eerst alles van jullie weten. Bovendien wil ik dat jullie ons allemaal jullie taal leren. Als we dan anderen van jullie volk tegenkomen, kunnen we in ieder geval met hen praten.

De anderen van ons volk kunnen jullie taal niet zo snel leren als wij drieën,’ ze wees op de andere twee geklede vrouwen, ‘dus dat zal enige tijd in beslag nemen. De naam van ons volk is Ghelda Ish en de mijn persoonlijke naam is Argha,’ vervolgens wees ze links en rechts. ‘Dat zijn Cho en Icha. Wij zijn de Wijze Vrouwen van deze stam en proberen hen te leiden.’ Daarna keek ze Pica recht aan en vervolgde: ‘Ik verzoek je om eerst de mannen opdracht te geven hun wapens in te leveren, zodat ze niet in de verleiding komen ze te gebruiken. Bovendien wil ik je naam weten, zodat ik weet hoe ik je moet aanspreken.’

‘Mijn naam is Pica.’ Ze draaide naar de mannen en vervolgde: ‘Doe jullie zwaardriem af en geef die aan de mannen achter jullie. Het lijkt me het beste dat we ons rustig houden, want ze heeft wel gelijk.’

Ze dacht dat ze daarmee aan de eis van Argha had voldaan, maar die was nog niet tevreden.

‘Nee, dat is niet voldoende. Jullie moeten alles afgeven. Alleen als jullie niets meer dragen, ook geen kleding, weten we dat jullie geen wapens meer hebben. Hier in het dorp hebben jullie niets nodig om je te beschermen en het dorp verlaten kunnen jullie toch niet.’

Met enige gêne begonnen ze hun kleren los te maken. Voor Pica was het eenvoudig. Zij droeg haar eenvoudige witte gewaad. Dat werd met slechts twee veters, die op haar schouders gestrikt zaten, opgehouden. De voedselzoekster en de mannen hadden veel meer kleding aan en moesten dus veel meer uittrekken.

Toen Pica echter de strikken losmaakte en haar kleed naar beneden begon te zakken, waarbij eerst haar schouders en daarna de bovenkant van haar borsten zichtbaar werden, staken de drie Wijze Vrouwen tegelijk hun handen op. Op één of andere magische wijze bleef het kleed steken en de vrouw die zich had voorgesteld als Argha zei:

‘Pica, jij niet. We zien dat jouw lichaam beschermd dient te zijn, net als dat van ons. Jij kunt je kleding aanhouden.’

Verbaasd trok ze haar gewaad weer op en strikte de veters weer, zodat haar lichaam bedekt bleef. Toen ook de voedselzoekster haar kleding weer aan wilde trekken, zei

Argha dit niet te doen. Zij had een normaal vrouwenlichaam dat niet speciaal beschermd diende te worden. Gelaten trok ze haar kleding weer uit.

De mannen moesten nóg meer moeite doen. Eerst de riemen van de metalen borstplaat losmaken om die af te kunnen doen. Daarna moesten ze lange, leren veters van hun laarzen losmaken om die te kunnen uittrekken, waarna ze hun broek pas konden uitdoen. Alles werd door de wezens verzameld en enigszins beduusd, hun lid met hun handen bedekkend, stonden de mannen om zich heen te kijken. Ze vonden het duidelijk niet prettig dat ze geen kleding meer droegen en de voedselzoekster nam het niet veel beter op. Ook zij hield een hand voor haar kruis en probeerde met de andere arm haar borsten te bedekken.

Argha lachte zacht en zei:

‘Jullie hoeven je niet te schamen hoor. Bij ons draagt, behalve wij drieën, niemand kleding, omdat we zonder kleding veel minder opvallen. Als we ons lichaam bedekken, blijft de kleding altijd zichtbaar. Wannéér we al kleding dragen, is dat om onze huid ergens tegen te beschermen. Niet om onze naaktheid te bedekken. Bovendien zien jullie lichamen er goed uit, wees er maar trots op. Laten we nu gaan eten. Daarna kunnen jullie beginnen om de rest van ons volk jullie taal te leren.’

De mannelijke Ghelda Ish bekeken de naakte lichamen van hun gevangenen openlijk en lieten daarna een goedkeurend gegrom horen. Ze waren blijkbaar tevreden met wat ze zagen, alhoewel dat geen geruststelling voor de gevangenen bood. Ze wisten niet wat er met het

gegrom bedoeld werd. Waren ze goedgekeurd om te eten?

V Alleen over

De onwennigheid van het naakt zijn duurde maar een paar dagen, toen begonnen ze het al gewoon te vinden. In het begin hoopten ze nog dat de anderen hen zouden komen bevrijden, maar nadat Pica hen verteld had dat ze een boodschap van Agyala had gekregen waarin ze liet weten dat dit allemaal nodig was voor de toekomst, gaven ze die hoop op. De hele dag waren ze druk bezig met de Ghelda Ish om hen hun taal te leren, waardoor zij ook de taal van de Ghelda Ish leerden.

Op gezette tijden werd er gegeten. 's Morgens als ze wakker werden, als de zon ongeveer op haar hoogste punt stond en als deze onder ging. Iedere avond was er vlees met verschillende soorten groente, terwijl het ontbijt en de middagmaaltijd bestond uit koeken, gebakken van fijngestampte wortels en vermengd met een gemalen graansoort. Het was een hele verandering, ze waren gewend om op de boten maar tweemaal per dag te eten. 's Morgens pap en 's avonds vis. Alleen als ze een tijd aan land waren geweest en hadden gejaagd, dan aten ze vlees met eventueel wat groente.

Al na vijf dagen zaten ze in een ritme dat hen wel beviel. Ieder van hen had steeds een wisselende groep mannen en vrouwen die ze de taal moesten leren. Argha had uitgelegd dat de Voorouders verteld hadden dat dit de beste manier was, omdat ze nu steeds door verschillende mensen les kregen. Hierdoor werden kleine nuances in de uitspraak beter hoorbaar. Of het hierdoor

kwam wisten ze niet, maar de Ghelda Ish leerden buitengewoon snel.

In het begin kwam Argha of één van de andere twee Wijze Vrouwen een paar keer per dag langs om te zien of alles goed ging. Later werd dat eenmaal per dag. En na een maan kwamen ze helemaal niet meer.

Alles verliep prima, totdat na drie manen de eerste man ziek werd. Door bloederige diarree en veel overgeven droogde de man uit. Niemand wist wat er aan de hand was en iedereen deed wat hij of zij kon, maar het mocht niet baten. Na een doodstrijd van vijf dagen stierf de man, gillend van de pijn omdat zijn ingewanden in brand leken te staan.

Hij werd, op verzoek van Pica, op de Ghelda Ish wijze in het bos begraven. Hier was nu eenmaal geen zee om hem in te gooien, zoals op de schepen gebruikelijk was. Bij de Ghelda Ish werd een lichaam tussen de wortels van een boom begraven om het aan de natuur terug te geven. Zijn geest kon zich dan, via de boom, bij de Voorouders voegen.

Toen iedereen weer terug in het dorp was, kreunde de voedselzoekster dat ze zich niet goed voelde.

Na nog eens drie dagen was iedereen ziek, behalve Pica. Wat de Wijze Vrouwen ook probeerden om hen te genezen, niets hielp. Ten einde raad besloot Argha de Voorouders te raadplegen om te vragen of zij wisten waardoor de ziekte kwam. Bovendien wilde ze weten wat ze doen konden om hen beter te maken.

Toen Argha de volgende dag met het antwoord kwam, was het voor de voedselzoekster en twee mannen reeds te laat. Argha vertelde aan Pica wat de Voorouders aan de Wijze Vrouwen verteld hadden. De mensen waren gestorven aan een gif dat in de minocwortels, hun voornaamste voedsel, zat. De lichamen van de Ghelda Ish hadden daar geen last van. Hun ingewanden hadden zich, tijdens het ontstaan van hun volk, aan het voedsel aangepast. De ingewanden van de mensen konden het gif echter niet verwerken. Ook was er geen remedie tegen waardoor, na nog eens twee dagen, alleen Pica nog over was van de groep mensen.

Pica begreep niet waarom zij niet ziek werd. Ze had toch hetzelfde gegeten als de anderen? Daarop vertelde Argha haar dat de Voorouders uitgelegd hadden dat Pica over magie beschikte en daarom niet ziek werd. De magie in haar lichaam neutraliseerde het gif. Ze schudde haar hoofd en zei dat ze nog nooit vernomen had dat ze over magie beschikte. Zij was slechts de priesteres van de godin Agyala, de oppergodin van het water. Mogelijk dat zij haar beschermde. Daarmee was het voor haar klaar.

Pica kreeg het nu druk met het lesgeven in de taal van de mensen, of beter gezegd de taal van Volte, omdat ze er nu alleen voor stond. Ondanks het gemis van de anderen, voelde ze zich steeds meer thuis. Moeiteloos paste ze zich aan de gewoonten van deze mensen aan. Ze zag hen niet meer als andere wezens. De Ghelda Ish gaven haar het gevoel dat ze een nieuw thuis gevonden had.

Na zes manen kwam Argha bij haar en zei:

‘Kom vanavond naar de grote hut. Daar zullen Icha en Cho ook zijn. We gaan weer met onze Voorouders praten en die hebben ons verzocht om jou daar ook bij aanwezig te laten zijn. Dan kom je alles over ons volk, onze gewoonten en misschien wat over je toekomst te weten. Hoewel we altijd doen wat de Voorouders zeggen, hebben Cho, Icha en ik het er uitgebreid met elkaar over gehad. Ook wij vinden het een goed idee dat je dit leert, omdat je over magie beschikt.’

VI Bij de Voorouders

Die avond waren de drie Wijze Vrouwen alleen in de hut. Blijkbaar waren hun mannelijke beschermers weggezonden en even later snapte Pica ook waarom. Argha legde uit:

‘Pica, als we met onze Voorouders praten, doen we dat zoals we geboren worden. Daarom zijn de mannen weg gezonden. Zowel jij als wij beschikken over een volmaakt lichaam en als de mannen dat naakt zien, zullen ze zich niet meer kunnen inhouden. Ze zullen dan gek worden en koste wat het kost met ons willen paren. Dat is ook de reden dat wij de eerste maal dat je hier was hebben bevolen je kleding aan te houden. Leg je kleding bij die van ons en kom bij ons op de grond zitten.’

Even later zaten de vier vrouwen met gekruiste benen op de grond. Ze zaten in een vierkant en zo dicht bij elkaar, dat hun knieën elkaar aanraakten. Argha pakte van achter haar rug een kom vloeistof en zette die in het midden, waarna ze verdere uitleg gaf:

‘Vannacht zullen we met onze Voorouders praten en hen om raad vragen voor onze problemen. Nog nooit heeft een ander dan een Wijze Vrouw dit ritueel meegemaakt. Jij bent de eerste Pica en ook jij zult met de Voorouders kunnen praten. Zeg niets, laat alleen je gedachten vrij om te gaan waar ze willen. Degenen die met je willen spreken, zullen vanzelf bij je komen’

Ze schonk in vier kleine kommetjes, zorgvuldig afgemeten, de vloeistof vanuit de grote kom en vervolgde:

‘Drink dit op en houdt Cho en Icha bij de hand vast, zodat we gezamenlijk bij onze Voorouders aankomen. Laat hen niet los, want dan kun je niet terug komen en ben je verplicht voor altijd bij hen te blijven.’

Tegelijk brachten ze de kommetjes naar hun lippen en dronken ze in één teug leeg. Ze zetten de kommetjes weer op de grond en langzaam voelde Pica hoe de scherpe vloeistof zich door haar lichaam bewoog. Eerst via haar slokdarm naar haar maag, maar direct daarna leek het zich, als een weldadige warmte, door haar hele lichaam te verspreiden. Ze voelde hoe de warmte vanuit haar buik haar hele lichaam in bezit nam. Van de topjes van haar tenen tot in de puntjes van haar haar. Daarna voelde hoe ze lichter en lichter werd.

Haar gedachten leken een eigen leven te leiden en vlogen omhoog. Moeiteloos volgde ze die gedachten. Haar lichaam leek los van de aarde te komen en naar boven te zweven. Even later verminderden de gedachten snelheid en toen haar lichaam die had ingehaald, zo leek het, stopte haar vlucht ook.

Ze bevond zich in een grote ruimte waar alles vredig leek te zijn. Grijs schaduwen van gestalten zweefden haar voorbij en leken de ruimte te vullen. Maar geen enkele schaduw bleef bij haar wachten, zoals bij de drie Wijze Vrouwen die zich over de ruimte verspreid hadden. Geduldig wachtte ze totdat de vrouwen klaar zouden zijn met hun gesprek, of wat het dan ook mocht zijn, en zich weer naar haar keerden.

Plotseling draaide Argha haar hoofd naar haar toe en beval haar met een stroom gedachten om niet los te laten.

Eerst was ze verbaasd, ze had toch niemand vast, maar toen bedacht ze dat mogelijk haar lichaam toch nog beneden was en haar greep op andere vrouwen verslapt. Ze concentreerde zich en even later knikte Argha haar glimlachend toe. Een stroompje gedachten volgde op de glimlach en vertelde haar dat ze het goed deed.

Even later stopte er een schaduw bij Pica. Ze schrok toen ze de schaduw als haar vader herkende en haar gedachten vlogen naar hem toe: -Ben je dood?-

-Ja, maar daar moet je niet om treuren. Het is beter om je op het heden en de toekomst te richten. Je doet het geweldig en ik ben trots op je. Verder moet je weten dat de Wijze Vrouwen te vertrouwen zijn. Laat je door hen leiden, want zij beschikken over veel kennis en een beetje magie. Niet zo veel als jij hebt, maar voldoende om je te helpen. Blijf bij hen én blijf Agyala trouw, want je bent tot grote daden voorbestemd. Niet alleen voor de Ghelda Ish, maar voor vele mensen en andere wezens. Wanneer weet ik niet, maar dát het zo is staat vast.-

Een gelukkig gevoel doorstroomde haar toen haar vader haar nog eens vertelde dat hij trots op haar was en dat ze een grote toekomst tegemoet ging. Ze wilde veel meer over die toekomst weten, maar toen voelde ze hoe een hand in haar hand kneep en een stem ver weg zei:

‘Kom terug Pica, laat je vader verder gaan, kom terug op onze wereld. In de toekomst zal je nog vaker met hem kunnen praten’

Weer werd er in haar hand geknepen en nu opende ze langzaam haar ogen. Plotseling was ze weer in de hut en

zat ze, stijf recht overeind, tussen de andere drie vrouwen. Zweet stroomde van haar lichaam en ze had het verschrikkelijk warm. Ze zag dat dit ook bij de andere vrouwen het geval was en dat er zich zelfs, op de vloer onder hun lichaam, een plasje van het zweet had gevormd. Argha reikte haar een kom met een koude drank erin en zei:

‘Dat zweten is normaal hoor, dat hebben wij ook. Het komt door de drank die we moeten drinken om met onze Voorouders in contact te kunnen komen. Hier, drink dit, dan gaat het snel weer over. Daarna gaan we ons afspoelen.’

De drank verkoelde heerlijk, alleen in haar hart bleef een warm, opgewonden gevoel over, omdat ze met haar vader gesproken had.